

става ясно, че ромите носят множество названия от основното си име „рома“. От само себе си се разрешава спора, че ромите трябва да се наричат така, както те се наричат (рома), което значи и народ на ромски език. Задачата на списание „Джипси Рай“ е наред с представянето на културата и изкуството на ромите, да бъде представена и истината, замъглила днешното ежедневие, и политическата зримост.. Както и да изяснява основните задачи:

Защо света упорито е решил, че от ромите няма какво да научи, какво да чуе, защо ги е изолирал и ги кара да се самоизолират, кои са пътищата към това преоткриване, защо посланията на ромите не се харесват на другите. Защо след като всеки се кълне в Бог, в това че има вяра в душата си, че изпитва човешка любов и е без греховен човек, всъщност се ужасява от мисълта и умствената представа - „ро.и“?! Задава ли си въпроса как се е стигнало до това състояние?! Вината само на ромите ли е?! Приказката за щъркела и лисицата не се ли прилага към ромските деца, когато прекрачват прага на българското, бяло и свято училище!? От завършването на това училище какъв войник-защитник на родината се моделира от него и какъв гражданин?! Защо обществеността няма желание да научи нищо повече за рома?! Защо ромите не си помагат и сами?! Да се помогне на този, който ще стане бъдещ политик, за да знае как да разрешава тези проблеми. Ако той ги знае ще има възможност да допринесе за държавата си - да няма болнави, крадливи, уродливи, безполезни деца, а те да станат отговорни граждани, добри творци, истински представители на културата и изкуството! Как, кои са пътищата да се излекува първопричината - завист?!

Завистта се ражда от съперничеството да се сподели един и същ предмет, една и съща хапка, една и съща земя. Колкото по-голям е предмета на съперничеството, толкова е по-голяма завистта, но никой не си задава въпроса, а полезна ли е тази завист и кому допринася?! Това най-ясно трябва да го знае политикът и неговото мислене да се „консумира“ и прилага като модел в държавата! Мотото на главната корица „да се обичаме тук на земята“ наистина е много просто, но припомнено сега то излъчва въпросителната „обичам ли достатъчно?“, налага едно ревизиране на представите за света и хората в него, дълбоко в душата насаме. И този олтар е най-свещен, защото на него не присъства никой друг, освен Господ, чакащ отговора и винаги отговора ще трябва да е положителен.. Посланието на списанието е до всеки, който се докосне до него, до ромските деца - да получат афинитет към медиите, до ромската общност - да бъде по-градивна, по-отговорна